

nationis Ecclesie Lugdunensis, quomodo addiscant ordinem et dignanter deserviant ecclesiam quam digne et laudabiliter deservire tenentur, dum presentes in claustris permanserint, Deum et sanctos offendunt, et statuta sanctorum Patrum vilipendunt, et peccatum inobedientie incurrunt, et sententiam primi parentis cui dictum est: *Morte mo-*

ris (*Gen. 11*), quia obediens mandatis meis non fuisti, sine dubio poterunt non immerito formidare. Et propter hoc prædicta sancta statuta et ordinationes a sanctis Patribus editas inviolabiliter observare tenentur, tanquam boni et veri filii obedientie.

CIRCA ANNUM MCLXXXII.

PETRUS S. R. E. CARDINALIS

TITULI S. CHRYSOGONI

NOTITIA EX GALLIA CHRISTIANA

(Tom. VIII, col. 1616, in *Episcopis Meldensibus*)

Petrus, Stephani Tornacensis condiscipulus (1), ex archidiacono abbas, ex abbate Meldensis episcopus electus fuit, procurante imprimis Willhelmo de Campania, Theobaldi comitis filio, Senonensi archiepiscopo. Hunc aliquanto post Alexander papa III ob singularem doctrinam ingentiaque merita tituli S. Chrysogoni presbyterum cardinalem creavit et in Franciam legavit anno 1173, ut Albigenium hæresim compri-meret. Obiisse videtur circa annum 1182.

(1) Vide Stephani Tornacensis epistolam 46, ad Petrum (*Patrologiæ* t. CCXI). « Amplector, inquit, scholarum, prosequor archidiaconum, deosculor abbatem, assurgo episcopo, revereor cardinalem. » Petrum magnis laudibus effert Henricus Claravallensis, S. R. E. cardinalis, in epistola ad Alexandrum III papam directæ. Vide *Patr.*, t. CC, inter variorum ad Alexandrum epistolas. (Edit.)

PETRI S. CHRYSOGONI

EPISTOLÆ.

I.

Ad Erristum abbatem S. Victoris Parisiensis.
(Vide *Patr.* tom. CXCVI, col. 1385.)

II.

Ad Garinum ejusdem monasterii abbatem.
(Vide *ibid.*, col. 1392.)

III.

Ad universos fideles. — De excommunicatione hæreticorum Albigenstum.
(Anno 1178.)

Petrus, Dei gratia, tituli Sancti Chrysogoni presbyter cardinalis, apostolicæ sedis legatus, universis sanctæ matris Ecclesiæ filiis catholicam atque apostolicam fidem servantibus, in Domino salutem.

Testante Apostolo (*Ephes. iv*), sicut unus Deus, ita et una fides esse dignoscitur, a cujus integritate nullus potest sine periculo deviare. Cujus fundamentum, præter quod nullus aliud potest ponere, apostoli, et apostolici viri successores eorum, in-
stante et docente Spiritu sancto, sanis doctrinis

B tanquam vivis ex lapidibus ita firmiter, et circumspecte jecerunt, quod nec sonantis impetus aquilonis, nec impiorum machinæ, licet crebris assultibus impugnetur, illud poterunt a sua firmitate movere. Unde quamvis diebus istis quidam falsi fratres, Raymundus videlicet de Baimiaco, Bernardus Raymundi, et quidam alii hæresiarchæ transfigurantes se in angelos lucis, cum sint Satanæ, prius Christianæ et apostolicæ fidei contraria prædicantes, multorum animas venenata prædicatione deceperunt, et secum traxerunt ad ruinam; novissime tamen ille, qui revelat mysteria, et ad confutandos seniores Israel dedit spiritum Danieli (*Dan. xiii*), ad animas diabolica fraude deceptas respiciens, noluit ulterius perfidiam illorum velari, nec Christianæ fidei sinceritatem illorum prædicatione corrumpi; sed sua admirabili potestate, audientibus et videntibus multis, quod prius latuerat, venenum perfidiæ detexit, in augmentum et gloriam suæ Christianæ.